

Ahtolanmäeltä Kuohukujalle

Aini Kossila

Viime syksynä sain **AHTOLANMÄELTÄ KUOHUKUJALLE** -kirjani painosta. Olen **Kihniän** sukuun Peräseinäjoella 1936 syntynyt Aini Sofia Kossila o.s. Ahtola. Kerron kirjassani elämäni tarinaa, joka lähtee Peräseinäjoen Kihniänkylässä sijaitsevasta syntymäkodistani ja päättyy Vantaan Myyrmäkeen. Käsittelen lapsuus- ja nuoruusaikaani sekä mieheni Veikko Kossilan kanssa elettyä yli 50 vuotta kestänyttä yhteistä elämäämme. Kerron sisaruksistani sekä pikkutytön elämään vaikuttaneesta sota-ajasta. Kirjassani kulkevat äitini Elin Helvi ja isäni Frans Iisak sekä heidän sisaruksensa ja muita tuttaviani.

Kihniän suku tunnetaan 1600-luvulta Peräseinäjoen vanhimpana sukuna. Isoisäni Siimon Uno Edvardin vanhemmat olivat Siimon Siimoninpoika Mäki-Kihniä ja Maria Köykkä. Äitini vanhemmat olivat Siimon Uno Edvard Mäki-Kihniä ja hänen puolisonsa, jalasjärveläisen Juho Jaakonpoika Kiviniemen tytär Helvi Sofia. Heille syntyi 13 lasta, joista äitini Elin Helvi kolmanneksi vanhimpana. Kihniän suku on levinnyt erityisesti Etelä-Pohjanmaalle.

Kirja on kovakantinen. Sivuja 405.

Elämäntarinaani sävyttävät muutamat valokuvat ja pari piirrosta.

Kustantaja Aini Kossila, Vantaa
Painopaikka Oy Nord Print AB Helsinki
Kirjan hinta 20 euroa + lähetyskulut

Yhteystiedot:

Aini Kossila

Vantaa

Puh.. 050-3534494

ajav.kossila@nettiaviest.fi

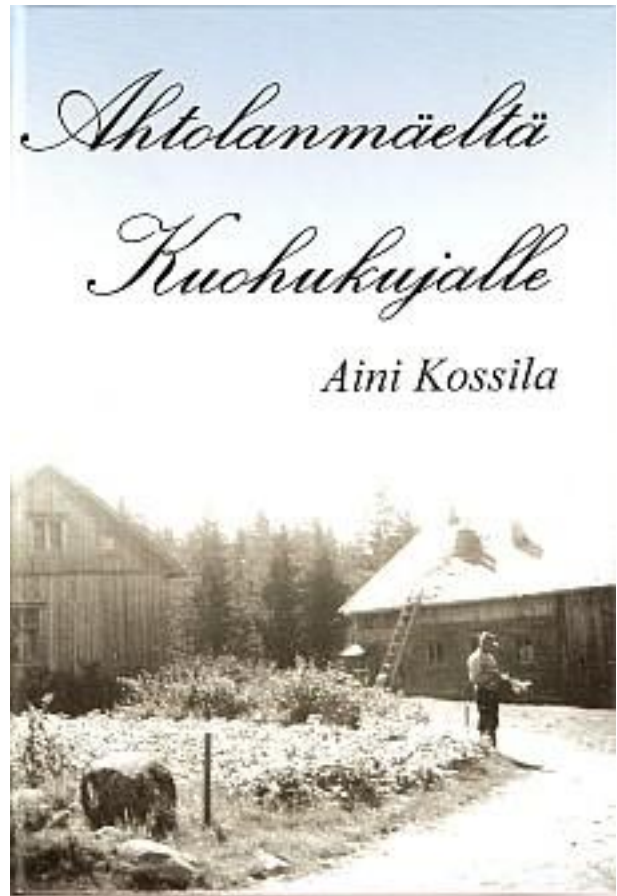
Kirja on mahdollista noutaa helmikuun alusta lähtien Peräseinäjoelta

Jalo Kulmalalta puh. 06-4175585 (ei postitusta)

Kyllikki Raiskilta puh. 050 -5423382 (ei postitusta)

Hinta tällöin 23 euroa

Seuraavalla sivulla on malliksi osa Lukijalle osuudesta

Ohessa osa Lukijalle- osuudesta

Lapsuudenkotini sijaitsee Etelä-Pohjanmaalla, Peräseinäjoen Kihniänkylän Kihniämpäässä, maantien varrella, Isoonkuusen juurella. Se on kuusi kilometriä Peräseinäjoen kauniista, aikaisemmin valkoisena hohtaneesta kirkosta etelään päin. Kirkko on maalattu myöhemmin ruskeasävyiseksi. Uusi väri ei alkuunkaan tuo mieleeni sitä kaunista ja valoisaa lapsuusaikani kirkkoa, joka näkyi hohtavan valkeana Kihniänkylästä, Isoonkuusen ylimmiltä oksilta. Kotini oli pienviljelystila, joka erotettiin vanhempieni avoituessa Mäki-Kihniästä, äitini syntymätilasta.

Olen syntynyt 8-lapsisen perheen nuorimpana 22. elokuuta 1936. Vanhimmat veljeni Martti ja Reino ovat syntyneet jo tsaarinvallan aikana Risto juuri itsenäistyneessä Suomessa, Voitto, Sisko ja Jalo 1920-luvulla muutaman vuoden välein. Minä kahdeksan vuotta Jalon syntymän jälkeen. Ikäeromme ovat suuret. Niinpä hatarat muistoni vanhemmista veljistäni ajoittuvat varhaiseen lapsuuteeni ja sota-aikaan. Vasta sodan jälkeen olen vanhimpiin veljiini paremmin tutustunut. Olemme tulleet läheisiksi.

Sota-aika on vaikuttanut lapsuuteeni erityisesti veljieni kautta, sillä olihan heistä neljä samanaikaisesti rintamalla. Muistojaani sävyttävät voimakkaasti myös isän kertomukset Lapista, saksalaisten työmailta. Elävästi muistan myös äidin sotapaketteihin veljilleni kutomat erilaiset neuleet: Koriaraitaiset kudonnaiset, joita hän yömyöhään, usein kuutamonkin valossa, valmisti.

Muisteluni osoitan erityisesti omien lasteni perheille, mutta myös sisarusteni perheiden ja lähisukulaisten luettavaksi. Äitini oli erittäin temperamenttinen, aikaansaava ja värikäs persoona. Isäni taas hiljainen, rauhaa rakastava, käsistään monipuolisesti taitava mies. He kumpikin olivat musikaalisesti lahjakkaita. Äiti lauloi melkein aina. Häneltä syntyivät myös runot ja kronikat, joita hän pikku juhlissa esitti värikkääseen tapaansa. Isä soitti kaksirivistä haitariaan, viulua, huuliharppua ja sahaa. Vakka oli kantensa valinnut. Herkkänä on mieleeni jäänyt äidin lausahdus: ”Kituutas ny Franssi taas, niin mää laulan.” Niinpä isä soitti ja äiti lauloi. Nykyään sanottaisiin, että siinä oli romantiikkaa. Heille se oli lähes jokapäiväistä, arkistakin, mutta oli se mukavaa kuunneltavaa ja katseltavaa. Herkkää ja romanttista, kun vuosikymmenten jälkeen sitä muistelen.

Alkujaan aikomukseni oli kirjoittaa tarinaa vain Ahtolanmäeltä, lapsuudestani. Päähenkilöiksi ajattelin itseni lisäksi ainoastaan oman, lapsuudenaikaisen perheeni ja äidin samassa kylässä asuneet sisarukset, sekä kotonani käyneet, mieleeni erityisesti jääneet ohikulkijat. Isän sisarukset ovat jääneet vieraammiksi siitä syystä, että he kaikki ovat syntyneet 1800-luvun puolella, isä heistä toiseksi nuorimpana. He eivät asuneet lähipiirissä. Kirjoittaessani aihepiiri laajeni. Nälkä kasvoi syödessä. Lopulta päätin kertoa myös Ahtolanmäeltä maailmalle lähtöni jälkeisestä elämästä. Nyt olemme tässä päivässä. Olen saanut viettää puolisoni, Seinäjoen kaupungin (kuntaliitos 2005 alussa) Peräseinäjoen Luomankylästä kotoisin olevan Veikko Iisak Kossilan kanssa kultahäitämme.

Kotiväkeni on ollut minulle aina hyvin läheinen. Perheen nuorimpana sain paljon aikaa vanhemmilta. Jopa rintaa sain 7-vuotiaaksi, kunnes koulu katkaisi tämän nautinnon. Sekä äidin että isän syli olivat aina lämpimänä odottamassa. Lukuisat ovat ne erilaiset merkkipäivät, ilon ja surunkin juhlat, joita pitkäikäisinä olemme sisarusteni kanssa saaneet yhdessä viettää. Aina olemme kokoontuneet yhteen, vaikka asumme Suomen äärilaidoilla: idässä, pohjoisimmassa Lapissa, Satakunnassa ja Uudellamaalla. Ainoastaan nuorin veljeni, Jalo, asuu kotipitäjässämme Peräseinäjoella, joka on vuonna 2008 liitetty Seinäjoen kaupunkiin. Martti, Reino, Risto ja Voitto eivät enää kanssamme juhli. Heidän maalliset juhlaansa on juhlittu.

Muisteluissani raapaisen omaa elämäni kotoa lähtöni jälkeen. Kerron perheestäni: puoliosasta, lapsista, lapsenlapsista. Kirjoitan mieliharrastuksistamme, iloista, suuresta surusta ja jokapäiväisistä asioista, joilla on ollut erityistä merkitystä elämäämme.

Olen käyttänyt kotiväkeni ja läheisteni vuorosanoissa puhekielestä jo karsiutuneita, vanhoja pohjalaisia sanoja ja sanontoja, etupäässä sellaisia, joita en ole kuullut kuin lapsuudestani. Kihniämpääläiset olen pannut puhumaan pohjalaista, samoin muutamat talossa poikenneet henkilöt. Kertojana puhun yleiskieltä, mutta tekstissä näkyy silloin tällöin myöskin sellainen murrekana, joka on mielestäni erityisen hyvä. Vuorosanoissani pyrin murteeseen. Nyt olen sanomattoman tyytyväinen siitä, että sain nämä muisteluni valmiiksi.

Hyvää vuoden jatkoa !